

821.161.2
K 70

C 1215249

КОРЧМА НА ПЕРЕХРЕСТІ СВІТІВ

КСЕНІЯ ТОМАШЕВА

КОРЧМА-ЯК-ТАМ-ЇЇ

За столиком сиділи двоє: надзвичайно серйозна дівчинка років тринадцяти й чоловік.

— То ви допоможете? — з надією в голосі перепитала дівчинка. — Я заплачу. Ось. Найдорожче, що в мене є. Це татусева. У нього була, коли...

Дівчинка підсунула до співрозмовника десятигривневу монетку. Сріблясте кружальце було зім'яте: то слід від кулі, що влучила майже точно в лоба Мазепі.

— Оплату прийнято, — кивнув їй співрозмовник. — Тобі час іти. Але послуга за послугу. Це занеси зараз, а це — за місяць надішли. Адреси там написані, — він простягнув дівчинці два листи.

Юджин жодним чином не вважав себе людиною, яка потрапляє в цікаві історії.

Так, він доволі регулярно, так би мовити, впливав. Але ті всі халепи були далекими від того, щоби перетворитися на захопливі пригоди, про які не соромно друзям розповісти. Ні, то все були побутові прикrostі — не халепи, а так, халепоньки, навіть розповідати нічого. Час від часу, викладаючи залишки зарплатні за черговий томик фантастики, хлопець ловив себе на думці, що, обери він письменницьку кар'єру, йому навіть нічим було б надихнутися.

Власне, ця халепа теж починалася за звичною схемою. Телефон, який за дуже смачну ціну він придбав на Кардачах, раптом виявився краденим, отож довелося повертати його власнику. А замість того щоби радіти економії на «вдалій» покупці — доводити, що Юджин цей девайс не поцупив. Заощадив? Так. Та зостався

без мобільного зв'язку. Ще й без грошей, щоби хоча б викупити свій старий китайфон.

Звісно, Юджин пропустив дзвінок з вимогою вийти на кілька годин раніше на роботу в переддень восьмого березня. З'явився на зміну, як завжди, о другій і потім пів дня виправдовувався. В історію з телефоном колеги не повірили, аргументуючи свою недовіру тим, що вони вищої думки щодо Юджинової довірливості. Пані Марини в кав'ярні вже не було, тож відбувся легким переляком: начальниця терпіти не могла, коли підлеглі не з'являлися за першим свистком на робочому місці. Навіть повітряні тривоги не вважала достатнім виправданням. А тут, за свідченнями колег, пішла аж занадто розлючена, так і не дочекавшись баристи.

Але зарано Юджин зрадів, що пронесло.

— Євгене, як давно ви в нас працюєте? — пані Марина пригубила каву й відсунула стильну філіжанку, заплямовану помадою відтінку «рожевий нюд». Сьогодні начальниця з макіяжем вчепившись перестаралася — мабуть, на честь «жіночого свята».

— Та давненько, — протягнув Юджин.

Дивне запитання. Нова власниця кав'ярні, щойно всіх зібрали для вчистого знайомства, повідомила, що знає про працівників усе. Від дати прийняття на роботу й до кількості запізнь за останні пів року.

— А ви як вважаєте: чи адекватно ми оцінюємо вашу роботу? — примружилася вона.

Такого запитання хлопець не очікував. Ну він знав, що нове керівництво проводить із цінними співробітниками Розмови... Від початку каденції пані Марини в кав'ярні тривав двіж під кодовою назвою «оптимізація». Когось підвищили, комусь дали зміну в інший час... Полінці он премію виписали. А баба Валька вже другий тиждень проводить серед колег і відвідувачів майстер-клас із художньої української лайки. Воює з «бісовою машинкою» — електричним підлоготером, що його нова менеджерка придбала

під гаслом тієї самої оптимізації. У поміч підлоготеру пані Марина ще й генератор замовила, і Юджин з острахом чекав на прибуття того: у суто жіночому колективі місія із заведення цієї, воістину «бісової», машини паде на його крихкі чоловічі плечі. Добре, що хоч блекауту позаду, відключень давно вже немає.

До наступної зими Юджин не загадував. Може статися, що російський воєнний корабель нарешті дійде туди, куди його послали, і в генераторі потреби не з'явиться. А може, Каховську греблю загарбники підірвуть чи навіть ЗАЕС, і всім буде не до походів по кав'ярнях. Хоча Юджин підозрював, що від зустрічі з улюбленим кавусиком українців не здатне втримати ніщо: ні карантин, ані війна.

— Прийом, прийом, — пані Марина нетерпляче поклацала наманікюреними пальцями у хлопця перед обличчям.

Юджин аж ніяк не вважав себе особливо цінним співробітником. Так, баристою у «Старому коті» він працював відтоді, як кіт, на честь якого назвали кав'ярню, був іще кошеням, як і сам хлопець. Тобто Юджин був не кошенятком, а зеленим студентом, та це байдуже. Звісно, він чудово розумів, що тримається на роботі, бо відвертих косяків не припускається і від незручних змін не відмовляється. Ну й ще трішки тому, що всі настільки звикли з присутністю його русявого чуба біля кавомашини, що почали вважати самого парубка чи то частиною інтер'єру, чи то місцевим талісманом.

— Нарікань не маю, — обережно відповів він менеджерці, яка уважно дивилася в очікуванні відповіді.

— Це добре, що ви їх не маєте...

У грудях тьохнуло. Цей наголос на «ви»...

— Але я, на жаль, не можу сказати того ж про себе. Що, на вашу думку, ви мені щойно налили?

— Е-е-е... капучино? — для певності хлопець узяв заплямовану помадою філіжанку й відсorbнуv. Кава як кава. З молоком.

— От бачите, Євгене, — пані Марина похитала головою. — Ви навіть самі в цьому не впевнені. Це не капучино. Це перегрітий лате. Але ж ми стильний заклад! Як, на вашу думку, ми маємо підтримувати репутацію модного молодіжного місця, коли наш

бариста навіть не розуміє різницю між капучино й лате? А що ви робитимете, якщо хтось мокачино замовить?

— Гуглитиму? — спробував віджартуватися Юджин.

Менеджерка жарт не оцінила.

— Нє, ну реально, а що я ще можу зробити? У нас шоколад тиждень тому скінчився. Та й у якому місці ми модний молодіжний заклад, коли здебільшого обслуговуємо місцевих старожилів, які, дивлячись на термінал оплати карткою, сіпаються перехреститися?

— Гуглити — це гарна ідея. Це краще, ніж заохочувати пенсіонерів грузити навколишніх спогадами. Якби ви так і робили, то й контингент у нас помолодшав би. Та й капучино... е-е-е... покапучинішав би. На жаль, від завтра вам доведеться гуглити вакансії. Утім, це ви знаєте, як робити. Пане Євгене, вимушена повідомити, що вас звільнено.

— Але ж, Марино Станіславівно! — Ой, не треба було цього говорити.

Якщо й існував примарний шанс, що менеджерку вдасться вмовити на випробувальний термін і підвищення кваліфікації, то Юджин щойно забив цвях у труну цієї надії. Як він міг бути настільки йолопом, щоб забути, як пані Марина ненавидить, коли її кличуть по батькові? Дивна фантазія, що відсутність «дорослої» приставки до імені зробить начальницю на кілька років молодшою.

«Коротко опишіть ваші сильні сторони та/або наведіть рекомендації з попередніх місць роботи».

Юджин завис із занесеним над клавіатурою пальцем. І хто ці довбані шаблони для резюме вигадує?

Рекомендації йому світили хіба від баби Вальки, та й ті в її фірмовому стилі: «Хоч Генік у нас і не поміч, а неміч, але людина він хороша, серце має добре...». Пані Марина навряд чи погодиться і пару добрих слів за нього замовити — чимось хлопець дуже не догодив їй. Чим саме, він так і не зрозумів. Ніби й не було аж якихось таких підстав для конфлікту, звільнила та й годі.

Та коли Юджин забирав документи й останню зарплатню, у нього склалося враження, буцім менеджерка боялася, що він почне розмахувати юристом, якого, наче ілюзіоніст, витягне з внутрішньої кишені, та якимось дивовижним чином залишить робоче місце за собою. Здається, вона навіть полегшено зітхнула, коли за хлопцем зачинилися двері.

Отже, на рекомендації надії немає, доведеться вигадувати якісь «сильні сторони». Вони щось геть не вигадувалися. Бариста з нього ніякий, у цьому його колишня роботодавиця мала рацію. Налаштувати кавоварку так, щоби пристрій видавав щось віддалено схоже на нормальну каву (наскільки це взагалі було можливо), Юджин міг. Але всі ті візеруночки на молочній пінці — це вже мистецтво поза межами його розуміння. Та й коктейлі крутити, як справжній фокусник, він не вмів. Чим таким іще людина його професії здивувати може?

Хіба оригінальністю.

«Вмію слухати», — старанно набрав одним пальцем, сподіваючись, що опис вийшов не занадто коротким.

«Дядьку, я тобі весь день дзвоню, наче в рельсу».

«Чого трубу не береш?»

«Ми у Васька на хаті завтра на всеношну, ти з нами?» — месенджер наполегливо блимав повідомленнями від приятеля.

«По скільки скидаємося?» — вибратися в люди було непоганою ідеєю, але непокоїла ціна питання. Фінанси, без своєчасного підживлення у вигляді звичної платні, танули на очах.

«П'ять сотень, на сушню і пивас. Бухати не будемо, бо Васькова дружина з малим за два дні з Польщі вертаються».

«Я подумаю».

Юджин уже третій тиждень перебував у пошуках. Але чи то його резюме, сяк-так утиснуте в поцуплений з інету «канонічний» односторінковий шаблон, не справляло враження на потенційних роботодавців, чи то порозкидав він його не на ті сайти, де

КНИЖКА, ЩО ЛАМАЄ ЧЕТВЕРТУ СТІНУ!

Класичне, міське та українське фентезі, магічний реалізм, постапок, кіберпанк, м'яка наукова фантастика від одинадцяти українських авторок та авторів сплетуться разом, щоб розповісти про людей (та інших істот), які наважилися діяти й змінювати світ.

На новій роботі київський бариста Євген виявляє, що ресторація, куди його найняли, геть дивна: він єдиний працівник, а всі відвідувачі, схоже, масовка якогось відеорозіграшу або клуб письменників-фантастів... чи справді діти різних світів і часів, де історія та й сама реальність набувають химерних форм! Хай там як, гостям потрібні кава, вдячний слухач і навіть порадник. Проте хто й чому заманив його сюди? І як потрапити додому, якщо «Корчма» не випускає?..

Разом з ТО ЛІТавиця

ranok.com.ua

Книжки,
які роблять
щасливими

@ranok.ua

@ranokcomua